

Nr 45.

Ankom till riksdagens kansli den 5 juni 1936 kl. 10 f. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion angående beskattningen av bensin och övriga petroleumprodukter.

(2:a avd.)

I en inom andra kammaren av herr Nilsson i Hörby väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, nr 553, har hemställts, »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller, att Kungl. Maj:t måtte föranstalta om snabb utredning angående definition å bensin och övriga petroleumprodukter ur beskattningssynpunkt samt förelägga riksdagen förslag till sådana beskattningsformer, vilka dels förhindra ett undandragande från förbrukarens sida av avsedd skatteplikt för motorbränsle, dels undanröja i motionen påpekade oklarheter i gällande eller beslutade bestämmelser».

Beträffande motiveringen för detta förslag, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, får utskottet hänvisa till motionen.

För bensin, som till riket införes eller här tillverkas, skall erläggas skatt, som enligt förordningen den 29 april 1932 (nr 86) utgår med 10 öre för liter. Å till riket införd bensin utgår därjämte tull med 0.1 öre för liter. Då fråga är om till riket införd bensin, utgöres skatten till tullverket samtidigt med tullen. Beträffande bensin, som tillverkas inom riket, skall skatten inbetalas genom insättning å statsverkets checkräkning i riksbanken för statskontorets räkning. Kontrollen å beskattningen av sådan bensin utövas av kontrollstyrelsen.

För sådan petroleumprodukt (brännolja), som användes för drivande av automobil och för vilken icke utgår skatt enligt förordningen om särskild skatt å bensin och motorsprit, skall från och med den 1 januari 1937 erläggas skatt, som enligt förordningen den 3 maj 1935 (nr 142) angående skatt å vissa för drivande av automobil använda brännoljor skall utgå med 7 öre för liter. Det åligger vederbörande länsstyrelse att övervaka att sådan brännolja blir beskattad.

Vad angår angivandet av begreppet bensin i skatteförfattningarna har detta spörsmål vid åtskilliga tillfällen varit föremål för statsmakternas uppmärksamhet. Utskottet får rörande detta spörsmål hänvisa till följande redogörelse i ämnet.

Då bensin genom förordningen den 23 maj 1924 (nr 126) första gången belades med skatt hänfördes till bensin mineraloljor, vilka enligt tulltaxan

vore att anse såsom petroleumbensin eller gasolin. När sedermera bensinbeskattningsbestämmelserna genom förordningen den 3 maj 1929 (nr 62) utvidgades att omfatta jämväl inom landet tillverkad bensin, infördes en särskild definition å varan, och särskilt lätt sådan infördes en sprängämnesinspektionen avgivet utlåtande till bensin mineraloljor och skifferoljor med en egentlig vikt av högst 0.760 vid $+15^{\circ}$ Celsius, vilken gräns tidigare inom tullverket praktiserats i fråga om importerad bensin. Utvecklingen inom tekniken tenderade emellertid ganska snart därefter, att allt tyngre petroleumprodukter kunde finna användning såsom bränsle i bensinmotorer. Detta aktualiserade faran för att importörerna av bensin kunde genom blandning av skattefri tyngre olja med särskilt lätt sådan kringgå beskattningen. Denna tendens framträdde tydligare allt eftersom beskattningen successivt höjdes från den ursprungliga skattesatsen, som var allenast 5 öre per liter. På uppdrag av generaltullstyrelsen verkställde professorn vid tekniska högskolan C. E. L. Hubendick i början av år 1931 närmare utredning i frågan, vilken utmynnade i förslag om att provisoriskt bibehålla specifika vikten såsom grund i definitionen men att värdet på specifika vikten skulle höjas. En sådan jämkning i definitionen genomfördes också, i det att gränsen för specifika vikten genom förordningen den 19 juni 1931 (nr 245) höjdes till 0.770. Redan påföljande år visade sig en ändring av bensindefinitionen erforderlig, närmast föranledd av importen av ett för motorändamål avsett parti »ligroin», vilken vara höll en specifik vikt av 0.7754. Denna produkt var skattefri, ehuru den var avsedd att blandas för framställning av en lämplig motorbensin. På grundval av en av professor Hubendick verkställd förnyad utredning hänvände sig kommerskollegium, generaltullstyrelsen och kontrollstyrelsen till Kungl. Maj:t med hemställan om förändrade bestämmelser i ämnet. I utredningen framhölls därvid, att det vore utomordentligt svårt att finna en definition å bensin, vilken tull- och skattebelade motorbensin men ej närbesläktade produkter, avsedda för andra ändamål. I varje fall förutsatte en dylik omläggning en ingående och tidsödande utredning. För det dåvarande syntes ej annan utväg förefinnas än att lägga i beskattningsmyndighetens hand att efter eget omdöme avgöra, huruvida varan i varje särskilt fall med hänsyn till beskattningens syfte vore att anse såsom skattepliktig eller icke. Ämbetsverken hemställde sålunda, att definitionen å bensin i beskattningsförordningen omedelbart skulle helt borttagas samt ingående utredning verkställas rörande möjligheterna att på annat sätt säkerställa gällande beskattning av för motordrift avsedd bensin. Såsom en säkerhetsåtgärd föreslago ämbetsverken vidare för omedelbar tillämpning bestämmelser av innebörd att såsom tillverkning av bensin jämväl skulle anses av importör eller försäljare företagen blandning av bensin, bensol eller motorsprit med obeskattad petroleumprodukt, därest den genom blandningen erhållna varan med hänsyn till användningen vore att likställa med bensin. I proposition nr 249 till 1932 års riksdag framlade Kungl. Maj:t i enlighet härmed förslag till ändring i förordningen den 19 juni 1931 och på hemställan av bevillningsutskottet godkände riksdagen detta förslag. I sitt i ärendet afgivna betänkande nr 28 uttalade bevillningsutskottet visserligen betänkligheter mot att lämna generaltullstyrelsen och kontrollstyrelsen befogenhet att utan ledning av i lagstiftningen angiven definition å bensin avgöra vad som i beskattningshänsende skulle anses utgöra bensin. Utskottet förutsatte emellertid, att, såsom departementschefen förebådat, frågan i hela dess vidd snarast möjligt skulle göras till föremål för utredning. I enlighet med riksdagens beslut utfärdades förordning i ämnet den 6 april 1932 (nr 64).

En närmare undersökning av dessa spörsmål har sedermera kommit till stånd i samband med den utredning, som föregick Kungl. Maj:ts proposi-

tion nr 143 till 1935 års riksdag med förslag till förordning angående skatt å vissa för drivande av automobil använda brännolja. Vid denna utredning, som närmast tog sikte på möjligheterna att beskatta jämväl skattefria brännolja, begagnade såsom drivmedel för automobiler, hade enligt vad utskottet inhämtat även frågan om åstadkommande av en dylik beskattning genom bestämmelsernas inrymmande i den nuvarande bensinskatteförordningen undersökts, varvid möjligheterna att ernå detta genom en exakt definition å begreppet motorbensin ägnats särskild uppmärksamhet. Sistnämnda väg hade därvid visat sig icke vara framkomlig. Mot det i sistnämnda proposition framlagda förslaget fann bevillningsutskottet icke anledning till erinran, och 1935 års riksdag godkände jämväl förslaget.

I motionen har bland annat framhållits, att de år 1932 beslutade bestämmelserna endast vore av provisorisk natur. Beslutet vore även sammankopplat med ett uttalande om önskvärdheten av en utredning om en definition på petroleumprodukter ur beskattningssynpunkt. Den provisoriska lagstiftningen hade emellertid kommit att fortfarande gälla trots att betydande olägenheter visat sig förenade med dess tillämpning. Det hade sålunda visat sig, att inga hinder mötte för den enskilde förbrukaren, att som motorbränsle använda sig av obeskattade petroleumprodukter, vilka av honom blandades med bensin. Importören avfordrades visserligen vid varje import av sådan obeskattad produkt en försäkran på tro och heder, att denna produkt av honom ej komme att utbjudas såsom motorbränsle. Å andra sidan ägde importören rätt att försälja nämnda produkt till automobilägare såsom till andra förbrukare. Från importörens sida kunde intet åtgöras för att förhindra den obeskattade produktens blandning med bensin och blandningens användning till motorbränsle. Ett sådant förfaringsätt, vilket givetvis stode i direkt strid mot förordningens andemening, syntes även i betydande utsträckning komma till användning. Det kunde ifrågasättas, huruvida detta missbruk bäst förhindrades genom att en mera distinkt definition fastställdes på vad i beskattningshänseende vore att anse som bensin. Å andra sidan vore även tänkbart, att den nuvarande förordningens syfte ej uppnåddes, förrän det utfärdades förbud för annan än tillverkare, importör eller försäljare att företaga blandning av bensin, bensol eller motorsprit med brännolja eller annan obeskattad petroleumprodukt — med undantag för smörjolja — därest den genom blandningen erhållna varan med hänsyn till sin användning vore att likställa med bensin. Vilket av dessa alternativ, som borde väljas, syntes lämpligen böra bliva föremål för vidare utredning.

I detta sammanhang borde även uppmärksamheten fästas vid en viss oklarhet i definitionen av brännolja enligt förordningen den 3 maj 1935 angående skatt å vissa för drivande av automobil använda brännolja. Av nämnda förordning finge man nämligen den uppfattningen, att förordningen avsåge brännolja, som användes utan inblandning av bensin eller motorsprit.

Situationen intill den 1 januari 1937 vore den, att alla petroleumprodukter, som av tillverkare, importörer eller försäljare inblandades i bensin, beskattades med 10 öre per liter. Samma skatt utginge jämväl, om sagda petroleum-

produkt blandades med någon av de obeskattade motorbränslena, bensol eller motorsprit. Samtidigt ägde emellertid varje annan person, d. v. s. sådan som icke importerade, tillverkade eller försålde bensin, full laga rätt att företaga vilka av ovannämnda blandningar, han önskade, förutsatt att den erhållna produkten icke försålde utan på annat sätt förbrukades. Även efter den 1 januari 1937 skulle av tillverkare, importörer eller försäljare verkställd blandning enligt förordningen den 6 april 1932 fortfarande anses som tillverkning av bensin och däri ingående eljest obeskattad petroleumprodukt beskattas med 10 öre per liter. Den frågan uppställdes sig då, huruvida därvid brännolja skulle anses såsom beskattad (med 7 öre per liter) och skatt sålunda för den i blandningen ingående kvantiteten ej utgå efter 10 öre per liter.

De av motionären berörda frågorna syntes vara av betydelse dels med hänsyn till kravet att den av statsmakterna beslutade automobilbeskattningen verkligen i avsedd och full utsträckning komme sina ändamål till godo, dels med tanke på behovet av fullständig konsekvens och obrutet sammanhang mellan de genom lagstiftningen vid skilda tidpunkter utfärdade bestämmelser.

Efter därom i grundlagsenlig ordning framställd begäran har utskottet emottagit yttranden i anledning av motionen från *generaltullstyrelsen*, som därvid överlämnat en promemoria i ärendet av föreståndaren för tullverkets huvudlaboratorium, byråinspektören G. Rengman, samt från *kontrollstyrelsen*. Med avseende å innehållet i dessa yttranden må följande redogörelse lämnas.

Generaltullstyrelsen har till en början erinrat, att vid olika tillfällen utredning verkställdes i syfte att erhålla en författningstekniskt godtagbar avgränsning av begreppet bensin, så att beskattningen bleve effektiv utan att närbesläktade, för andra ändamål avsedda produkter träffades därav. Dessa utredningar hade emellertid hittills icke lett till önskat resultat. Styrelsen har härefter anfört följande.

För tullverkets vidkommande hade detta medfört, att frågan om en importvaras skattskyldighet måst prövas från fall till fall. Beträffande den stora införseln av bensin av standardkvalitet hade detta utan olägenhet kunnat ske. Tveksamhet hade emellertid understundom uppstått beträffande vissa tyngre bensinfraktioner med huvudsaklig användning såsom lösningsmedel eller för andra ändamål inom färgämnesindustrin, men även, efter uppblandning med lättare bensin, användbara såsom motorbränsle.

Genom meddelande från styrelsens tullbehandlingsbyrå den 2 januari 1935, intaget i tullverkets författningssamling nr 32/1935, hade tullmyndigheterna i anslutning till det förfarande, som vore föreskrivet beträffande vissa andra varuslag, uppmanats att, då tveksamhet uppstode, huruvida till import förekommande tungbensin borde åtnjuta tull- och skattefrihet eller icke, avfordra importören intyg angående varans blivande användning. Visserligen innebure ett sådant intyg icke någon fullt tillförlitlig garanti för att varan icke komme till användning såsom motorbränsle, men styrelsen hade icke anledning antaga, att missbruk i sådant avseende i nämnvärd omfatt-

ning förekommit. Emellertid skulle det för tullverkets vidkommande vara till fördel, om det, trots de svårigheter, varom förut nämnts, skulle lyckas den tekniska fackkunskapen att finna en definition, som tydligt angäve, vilka brännoljor, som skulle skattebeläggas.

Kontrollstyrelsen har i sitt yttrande anfört i huvudsak följande.

Vad angår den år 1932 vidtagna anordningen att överlåta åt kontrollmyndigheten — generaltullstyrelsen och kontrollstyrelsen — att avgöra, huruvida skatt skall utgöras för viss petroleumprodukt eller icke, hade denna enligt vad erfarenheten givit vid handen fungerat tillfredsställande för det ändamål, bestämmelsen egentligen åsyftade, nämligen att varje slag av importerat resp. inom landet tillverkat motorbränsle, avsett för drivande av bensinmotorer skulle kunna läggas under beskattningen. Likaså syntes den särskilda bestämmelsen om att av importör, tillverkare eller försäljare verkställd blandning av bensin med skattefri brännolja skulle anses hänförlig till tillverkning av bensin, hava fyllt det avsedda syftet att förhindra brännoljeleverantörerna att genom blandningsmanipulationer kringgå bensinbeskattningen. Däremot lade dessa bestämmelser icke något hinder i vägen för de enskilda brännolförbrukarna att själva företa blandning av bensin med obeskattad petroleumprodukt. Givetvis ägnades detta förhållande närmare uppmärksamhet, då ämbetsverken avgåvo förslag till blandningsbestämmelsen. En utvidgning av bestämmelsen att omfatta även sådan blandning av obeskattad och beskattad petroleumprodukt, som ägde rum hos den enskilde brännolförbrukaren, ansågs då icke lämpligen böra ifrågakomma i betraktande av svårigheterna att kunna utöva en någorlunda tillfredsställande kontroll, när det gällde såväl förekomsten överhuvud taget av dylikt blandningsförfarande som de myckenheter obeskattad vara, som i de olika fallen skulle bli föremål för beskattning.

Det kunde icke bestridas, att den av motionären framställda anmärkningen rörande möjligheterna att på ovan angivet sätt kringgå bensinbeskattningen för närvarande ägde visst fog för sig. Ett beskattningssystem, som möjliggjorde för bensinförbrukarna att genom blandning av skattefri petroleumprodukt med skattepliktig sådan i viss utsträckning undgå benskattningen, kunde i och för sig knappast anses tillfredsställande. Det vore dock icke känt, att dylikt förfarande i praktiken skulle förekomma i någon nämnvärdare omfattning. I varje fall hade kontrollstyrelsen icke kunnat erhålla bekräftelse härå, vare sig vid förfrågningar hos bensinfirmer eller hos andra initierade. Att märka vore, att inblandning av tyngre oljor i bensin, avsedd såsom drivmedel för vanliga bensinmotorer, icke kunde företagas utan risker för olägenheter i motortekniskt hänseende, varför det anmärkta förfarings sättet icke kunde obehindrat nyttjas. Å andra sidan borde uppmärksammas, att utvecklingen inom motortekniken på senare tid starkt tenderade därhän, att allt tyngre oljor regelmässigt kunde användas såsom motorbränsle. För att möta denna utveckling hade statsmakterna genom förordningen den 3 maj 1935 (nr 142) utfärdat särskilda skattebestämmelser, varigenom även sådana brännoljor, vilka icke belagts med benskatt, skulle, i den mån de användes för drivande av automobiler, enligt särskilt deklarationsförfarande påföras en skatt av 7 öre per liter. Efter ikraftträdandet den 1 januari 1937 av denna särskilda brännoljebesättning inbegreps i den stadgade deklarationsskyldigheten självfallet även obeskattade brännoljor, som inblandats i bensin för automobildrift. Dessa skulle alltså, förutsatt att sagda skyldighet vederbörligen fullgjordes, i fortsättningen bli beskattade och i skattehänseende lika behandlade med de tyngre oljor, som enbart för sig användes för automobildrift. Därest det i nämnda förord-

ning avsedda beskattningssystemet komme att fungera på ett tillfredsställande sätt, skulle, såvitt kontrollstyrelsen kunnat finna, berörda särskilda oljebeskattning innebära ett regulativ mot det kringgående av bensinbeskattningen, mot vilket motionären väsentligen riktat sin anmärkning. Att, innan erfarenheter vunnits rörande verkningarna av nämnda nya beskattning med avseende å inblandningsspörsmålet, föranstalta om särskild utredning rörande denna speciella fråga, hade styrelsen därför icke ansett sig böra förordna.

Vad därefter angår det av motionären uttalade önskemålet om erhållande av en mera koncis definition av begreppet bensin, varigenom området för beskattningen av denna vara skulle kunna angivas på sådant sätt att vissa motorbränslen icke obehörigen kunde undandragas från beskattning, hade ansträngningarna härutinnan hittills visat sig resultatlösa. Med hänsyn till den fortgående utvecklingen på automobil- och oljeindustriernas område torde varje försök att siffermässigt eller på annat sätt fastlåsa bensinbegreppet vara dömt att misslyckas. I varje fall torde det vara uteslutet att genom fastställande av en mera distinkt definition å bensin kunna förhindra, att obeskattade petroleumprodukter efter lämplig blandning användes för motor-drift. Så länge relativt lättflyktiga bensinsorter funnes i marknaden, komme det nämligen alltid att vara möjligt å åstadkomma ett för vanlig automobil-drift användbart motorbränsle genom viss uppblandning med andra petroleumprodukter, vilka i sig själva icke vore användbara i vanliga bilmotorer utan avsedda för andra tekniska ändamål och vilka därför icke borde innefattas i begreppet bensin, sådant detta skulle angivas ur beskattningssynpunkt. Därest man icke ansåge, att hithörande förhållanden bleve på ett tillfredsställande sätt reglerade genom den nya förordningen om skatt å brännolja, torde näppeligen annat återstå än att utfärda förbud mot inblandning av skattefri brännolja i beskattad. Innan en sådan åtgärd vidtoges, måste dock synnerligen tvingande skäl vara att förebära. Att effektivt kontrollera efterlevnaden av ett dylikt förbud skulle kräva ganska vidlyftiga kontrollanordningar, som icke kunde genomföras utan olägenheter för de lojala motorägarna. En annan utväg vore, därest den ur andra synpunkter befunes framkomlig, att belasta bensinen med en lägre skatt än den nuvarande, exempelvis 5 öre per liter, och ersätta den minskade inkomsten med förhöjd automobilskatt i annan form. Intresset för blandningsmanipulationer i syfte att undgå skatt skulle säkerligen därmed väsentligen avtaga.

Beträffande de i motionen i övrigt berörda spörsmålen anför kontrollstyrelsen.

I motionen hade slutligen erinrats, hurusom obeskattad petroleumprodukt, som av importör, tillverkare eller försäljare inblandades i bensin, oavsett ikraftträdandet av förordningen angående skatt å vissa för drivande av automobil använda brännolja skulle enligt 3 § 4 mom. i bensinskatteförordningen beskattas såsom tillverkning av bensin, d. v. s. med 10 öre per liter. Motionären syntes förmena, att tvekan kunde råda, huruvida jämväl efter nämnda ikraftträdande dylik petroleumprodukt (exempelvis motorfotogen) verkligen kunde anses såsom obeskattad och huruvida sålunda skatt i fortsättningen skulle utgå vid dylik inblandning. Enligt kontrollstyrelsens mening kunde tillkomsten av förordningen om skatt å brännolja icke medföra någon ändring rörande vad som enligt ovannämnda 3 § 4 mom. skulle anses utgöra obeskattad petroleumprodukt. Dylik produkt vore obeskattad så länge den ej påförts vare sig bensinskatt eller brännoljeskatt. Enligt förordningen om skatt å brännolja vore brännolja obeskattad ända tills den faktiskt förbrukats för drivande av automobil. Brännolja vore sålunda, till skillnad från

bensinen, i och för sig obeskattad och därför otvivelaktigt hänförlig till sådan obeskattad petroleumprodukt, som avsåges i 3 § 4 mom. förordningen den 3 maj 1929 (nr 62).

Det hade anmärkts, att, även om den nya förordningen om skatt å brännolja kommer att, till skillnad mot vad nu vore fallet, medföra skattskyldighet, 7 öre per liter, för brännolja, som inblandades i bensin, avsedd för drivande av automobil, importörer, tillverkare och försäljare av bensin likväl alltjämt komme att med avseende å rätten att företaga blandning intaga en ogynnsammare ställning än den enskilde förbrukaren, enär de förra vid blandning av obeskattad petroleumprodukt med beskattad hade att för den obeskattade myckenheten erlægga 10 öre per liter i skatt. Närmast sammanhängde detta förhållande med olikheten i fråga om skattesatsernas storlek för bensin och andra brännoljor för automobildrift. Det torde emellertid av skattetekniska och andra skäl näppeligen kunna komma i fråga, att de förbrukare, som använde obeskattad brännolja såsom tillsats till bensin för drivande av automobil, skulle erlægga brännoljeskatt efter annan skattesats än den som regelmässigt skulle gälla vid brännoljans förbrukning utan samband med inblandning. Vad åter beträffar bestämmelsen om skyldigheten för importörer, tillverkare och försäljare av bensin att vid blandningsförfarande, varom här vore fråga, erlægga bensinskatt såsom vid tillverkning av bensin, hade denna bestämmelse tillkommit direkt i syfte att förhindra ett kringgående av bensinbeskattningen, vartill illojala bensinfirmer eljest skulle äga stora möjligheter, då de hade tillgång till de olika brännoljekvaliteter, som för ett sådant förfarande skulle vara behövlige. Även om det otvivelaktigt innebure en inkonsekvens, att den enskilde automobilägaren skulle för den inblandade kvantiteten erlægga 7 öre i skatt, under det att motsvarande skattesats för importören, tillverkaren eller försäljaren vore 10 öre, hade förhållandet dock, såvitt styrelsen kunde finna, sin giltiga förklaring på nu angivet sätt, och tillräckliga skäl för vidtagande av en ändring av skattebestämmelserna i detta hänseende syntes för närvarande icke föreligga.

Såsom av det föregående framginge, hade kontrollstyrelsen icke ansett tillräckliga skäl föreligga att förorda igångsättande för närvarande av en sådan särskild utredning, varom i motionen hemställts. Emellertid erinrade styrelsen, att innevarande års riksdag, med bifall till bevillningsutskottets i utlåtande nr 24 gjorda hemställan, i skrivelse till Kungl. Maj:t anhållit, att Kungl. Maj:t ville föranstalta om utredning angående automobilbeskattningen. Det syntes styrelsen lämpligt, att de av motionären framställda anmärkningarna gjordes till föremål för närmare undersökning i samband med en dylik utredning.

Utskottet.

På sätt av den förut lämnade redogörelsen framgår, har frågan om åstadkommande av en ur beskattningssynpunkt exakt definition å bensin och övriga petroleumprodukter vid skilda tillfällen varit föremål för närmare övervägande från såväl vederbörande myndigheters som statsmakternas sida. Senast i samband med den utredning, som låg till grund för proposition nr 143 till 1935 års riksdag med förslag till förordning angående skatt å vissa för drivande av automobil använda brännoljor, hade möjligheten att erhålla en sådan definition ägnats särskild uppmärksamhet. Hittills har det dock icke, såsom i ämbetsverkens yttranden framhållits, visat sig vara möjligt att på ett tillfredsställande sätt lösa denna fråga. Utskottet finner visserligen, i likhet med vad 1932 års bevillningsutskott anfört i sitt förenämnda betänkande nr 28, det vara betänkligt, att de kontrollerande myndigheterna skola

äga befogenhet att, utan att hava ledning av en i lagstiftningen angiven definition å bensen, avgöra vad som i beskattningshänseende skall utgöra bensen. Emellertid har, på sätt ämbetsverken framhållit, erfarenheten visat, att den år 1932 beslutade anordningen att överlåta åt vederbörande kontrollmyndighet att avgöra, huruvida skatt skall utgöras för viss petroleumprodukt eller ej, fungerat relativt tillfredsställande.

Vad härefter angår den av motionären berörda frågan, att nuvarande beskattningsregler icke lägga hinder i vägen för enskilda förbrukare av motorbränsle att blanda obeskattad petroleumprodukt med bensen till dylikt bränsle, synes, enligt vad ämbetsverken uppgivit, ett sådant förfaringsätt icke hava förekommit i någon betydande omfattning. På sätt kontrollstyrelsen erinrat torde 1935 års förordning angående skatt å vissa för drivande av automobil använda brännolja, vilken förordning träder i kraft den 1 januari 1937, komma att utgöra ett regulativ för framtiden mot sådant kringgående av bensenbeskattningen. Innan närmare erfarenheter vunnits rörande verkningarna av denna nya beskattning med avseende å inblandningsspörsmålet, anser sig utskottet icke böra förorda en utredning beträffande denna speciella fråga. Därest det skulle visa sig, att missbruk i någon betydande omfattning skulle förekomma på detta område, torde det måhända bliva nödvändigt att till förhinderande därav utfärda förbud för enskilda förbrukare mot inblandning av skattefri brännolja i beskattad. Med hänsyn till svårigheten att effektivt kontrollera efterlevnaden av ett sådant förbud finner utskottet en dylik åtgärd icke böra ifrågakomma annat än om verkligt tvingande skäl därtill kunna förebäras.

På grund av det anförda och i anslutning till vad kontrollstyrelsen framhållit i anledning av motionärens anmärkningar i övrigt anser sig utskottet icke kunna biträda den i motionen gjorda hemställan om utredning. Utskottet förutsätter dock, att Kungl. Maj:t kommer att ägna de av motionären berörda frågorna närmare uppmärksamhet samt att, därest omständigheterna därtill föranleda, förslag kommer att föreläggas riksdagen till åtgärder till förhinderande av kringgående av nu ifrågavarande beskattningsbestämmelser.

Under återopande av vad utskottet sålunda anfört får utskottet hemställa,

att motionen II: 553 av herr Nilsson i Hörby, angående beskattningen av bensen och övriga petroleumprodukter, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 9 juni 1936.

På bevillningsutskottets vägnar:

JOH. NILSSON.

Närvarande: herrar Nilsson i Kristianstad, Bårg i Katrineholm, Ericson i Göberga, Hansén, Nilsson i Landeryd, Hjalmarsson, friherre Lagerfelt, Lövgren i Boden, Björklund, Olsson i Gävle, Olsson i Ramsta, Sjödahl, Velander, Myrdal, Werner i Hultsfred, Brännström i Skellefteå, Mårtensson, Hammarlund och Lundell.
